

dies que no viurem, però que esperem impacients? A quin sac trencat van a parar aquests pensaments? Per on passejarem junts la tardor vinent? Què t'espera el dia de l'equinocci? I la nit del solstici? Avui, quin camí descobriràs? Quina idea, quin repte? Quina amic, paisatge, o llibre t'acollirà? Quina nova alegria farà niu en el teu cor?

Vols fer alguna cosa diferent. Estalviar-t'ho, també és una opció ben digna, però posats a fer quelcom, fes-ho amb passió, ardentment.

Per la poesia, sí. Per l'art poètica t'has de donar tota. És una qüestió de tot o res, de vida o mort. Has d'arriscar. S'hi val quasi tot. (No vulguis quedar bé, i agradar, que quedaràs fatal.) La poesia és l'art viscut. La poesia que has d'assolir ets tu, la teva vida amb els teus gestos i accions. Pot passar que, després de superar moltes dificultats i salvar molts de perills, no sentis res. Tan sols una sensació de buit immens. Potser d'aquesta manera, algun dia, et trobaràs més enllà del que entenem per felicitat.

És clar que has d'evitar aquells que et poden fer mal. No caiguis en la ingenuïtat ni siguis indulgent en excés. Però, malgrat tot, no fallis als qui confien en tu, i, fins i tot, prova de ser generosa de forma anònima. Sigues capaç de

veure el rostre de la humanitat en cada persona. Realment estem en condicions de parlar sobre l'arrel dels nostres actes? En sabem alguna cosa? S'acostuma a guanyar durant la treva. No t'inflis: quan es repeteix la dissort, és quan es té més perill de perdre-ho tot. Només posseïm allò a què renunciarem volgutament. Paradoxalment només vivim intensament allò a què no donem importància. Ho tenim quan ens en desprenem, quan en prescindim. Aquesta és l'essència del desig no acomplert. La vida s'escapa amb l'anhel de més vida, i la mort fuig de qui la invoca.

Resseguir les vores del camí vertiginós. Sentir la presència de l'espai i del cos. Fer viatges amb els tons de llum i l'ànim alegre. L'aire t'acarona la pell. No és cap cosa en particular, és el tot indefinit. Hi penses una estona i tornes a caminar deixant enrere els canyissars amenaçadors de la riera i apartant els núvols de tempesta amb la ment.

Mai no podrem copsar la vida. Més enllà de la música de les paraules, on no arriben els mots, la vida es viu tota sola. La vida escrita és una altra vida, la cançó de l'esperit. El sacrifici és inevitable. En els esborranys allò que s'escapa, allò que s'escola és el que val. La vida no es pot atrapar; empaitem ombres.